

PUSLEBRIKKER

I

ANDREAS HEIBERGS

LIV

Fortalt og illustreret af

Mikkel Meinike Nielsen

Forord

Denne lille publikation udgav jeg første gang på min egen hjemmeside i midten af 2016. Jeg valgte på det tidspunkt at anonymiserer alle navne og referencer. Grunden til at jeg gjorde det var at jeg havde mødt Andreas i forbindelse med et praktikforløb i hjemmeplejen. Et forhold under hvilket jeg var underlagt tavshedspligt.

Andreas døde i februar 2016 og jeg har igennem årene følt en længsel efter at udgive materialet med det rigtige navn. Det er som om materialet ikke kan forløses ordentligt i den anonymiserede udgave.

Teknisk set vil man nok kunne anvende at jeg bryder min tavshedspligt i i og med at min relation til Andreas startede ved et praktikforløb. Forholdet udviklede sig dog derfra til et slags venskab hvor jeg besøgte Andreas med jævne mellemrum længe efter at mit praktikforløb var ophørt. Jeg lærte også familien at kende og var med til både fødselsdag og begravelse.

Jeg nævner i bogen ingen sundhedsspecifikke oplysninger eller forhold der hidrører til min opgave i forbindelse med hjemmeplejen ud over det forhold at Andreas led af Alzheimers demens. Det forhold at Andreas led af Alzheimers demens kan ikke rigtig betragtes som fortroligt eftersom der var almindelig åbenhed omkring dette i familien og blandt pårørende.

Andreas var vel vidende om at jeg skrev en lille illustreret bog om ham. Han deltog i processen. Det var en gensidig proces de fleste er afsnitende har jeg læst op for ham og de fleste af tegningerne har jeg vist ham og drøftet med ham.

Andreas var meget interesseret i at nedfælde historien. Det gjaldt både hans egen historie og øvrige familiemedlemmers historie. Han havde fx. medvirket med stort arrangement til skabelsen af en tyk bog om hans bror kunstneren Kasper Heiberg (Kira Kofoed - Kasper Heiberg 2013) som døde i en ung alder i 1984.

Det er min bedste overbevisning at Andreas ville billige og tilskynde offentliggørelsen af dette materiale uden sløring og anonymisering.

Jeg har altså nu valgt at udgive materialet i sin oprindelig form med nævnelse af Andreas fulde navn og med referencen til Heiberg familien som Andreas er del af.

Andreas Heiberg (1924 - 2016) er del af den kendte og indflydelsesrige norsk/danske Heiberg slægt som tæller prominente medlemmer som Johan Ludvig Heiberg (1791-1860) dansk dramatiker og Johanne Luise Heiberg (1812-1890) dansk skuespiller og endda også den tidligere norske statsminister Jens Stoltenberg. Andreas far Edvard Heiberg (1897-1958) var en betydningsfuld arkitekt som regnes som nordens første funkisarkitekt. Han var professor ved det berømte Bauhaus i tyske Dessau i 1930 og han byggede hvad der betragtes som nordens første funkivilla i Virum nær København i 1924. Han skabte også de første bygninger i Bellahøj-komplekset i Brønshøj, København (1950-56), samt mange andre modernistiske byggerier. Han var desuden kommunist og aktiv i modstandsbevægelsen under anden verdenskrig. Og så var han del af den danske kulturelite og plejede omgang med koryfæer som Poul Henningsen, Liva Weel, Thorkild Henningsen, Kjeld Abell etc.

Edvard Heiberg under opførelsen af familiens funkivilla i Virum i 1924.

Der ligger en fin lille video på Youtube om Heibergs funkishus i Virum. varighed 5 min. Find den via dette link:

rebrand.ly/ehhus

Edvard Heiberg har også tegnet det lille hus Vanløse hvor Andreas Heiberg boede og hvor jeg første gang mødte ham en sensommerdag i 2014.

Mit besøg hos Andreas skyldtes at jeg var i praktik i hjemmeplejen i Valøse og min rute indeholdt et besøg hos Andreas. Andreas -og i første omgang særligt hans hjem vakte min interesse fra første færd. Det var tydeligt at det var et usædvanligt hus. Først trådte jeg ind i en lille gang med røde keramikfliser. Der var et lille køkken til venstre og et værelse til højre og for ende af den lille gang en trappe på en 3-4 trin ned til stuen. Stuen åbenbarede sig som et stort, højloftet atelier med indfaldsvinduer for enden.

Loftet var udformet af nogle store gobelinlignende, tværgående buer som bølgede ned mod endevæggen og de store ovenlysvinduer der.

Hjemmet bragt øjeblikkeligt mindelser om franske film jeg havde set med atelierlejligheder og flere niveauer i samme plan. Jeg elsker den slags. Derudover var der interessant kunst og interessante bøger alle vegne.

Andreas var diagnosticeret med Alzheimers demens, men han kunne dog svare relevant på mine mange nysgerrige spørgsmål på dette første besøg og han blev tydelig inspireret af min umiddelbare interesse for -og begejstring over hans hjem. Han viste mig til det lille værelse i husets indgangsområde hvor han havde sine bøger og fandt et par bøger frem hvor jeg kunne se mere om hans far og hans bror. Hans datter var også kunstmaler forstod jeg. Det var hende som havde malet flere af de store billeder som hang i huset.

Heiberg var jo også et kendt navn og jeg var allerede ved dette besøg nysgerrig på om han var i familie med kendte Heiberg'ere som Johanne Luise Heiberg en folkekær skuespillerinde som levede samtidig med H. C. Andersen.

Efter jeg havde fået fri gik jeg straks på nettet og begynde at finde hvad jeg kunne om Edvard Heiberg og hele Heiberg-slægten.

Det viste sig hurtigt at familien Heiberg var yderst velbeskrevet. Der var bøger, Wikipedia-sider, stamtræer tilgængelige på internettet både på norsk og på dansk.

Jeg begyndte at have min gang fast i Andreas hjem og Andreas og jeg begyndte at have en levende udveksling omkring Andreas dagligliv og hans erindringer.

Som tidligere nævnt led Andreas er Alzheimers demens hvilket vil sige at hans hukommelse var forringet. Ofte kunne han have svært ved at finde ud af om det var sommer eller vinter, morgen eller aften, om han havde været gift en gang eller flere gange, hvad hans afdøde kone hed og hvor hun var henne, hvor mange børn han havde og hvad de hed. Til gengæld når der var ro omkring ham kunne han huske og fortælle mange brudstykker fra sit liv. Det var som om han forsøgte at samle disse brudstykker og det var den proces jeg blev del af. Jeg var nysgerrig på hans livsforløb og han forsøgte at erindre det. Sammen begyndte vi at samle brikkerne.

Andreas blev en ven. Det kan lyde mærkeligt, at en mand i fyrrerne bliver ven med en dement mand i halvfemserne, men ikke desto mindre var det det der skete. Jeg kunne lide at svinge forbi Andreas når jeg var færdig på min nye praktikplads som lå kun få hundrede meter fra hvor Andreas boede. Så kunne vi sidde og snakke over en kop stærk te i køkkenet eller sidde og se fjernsyn i det lille bibliotek / fjernsyns stue eller Andreas viste mig bøger eller jeg viste ham tegninger eller stillede spørgsmål til en af de historie / pudslerbrikker fra hans liv som jeg havde arbejdet med.

I efteråret 2015 begyndte Andreas at aftage og blev sengeliggende og det var vanskeligt at besøge ham. Det lykkedes mig dog et par gange at komme ind og sidde lidt ved siden af sengen og vi bevarede en kontakt frem til hans død i februar 2016.

Familien var klar over at jeg besøgte Andreas og at der var opstået et venskab af en art og de inviterede mig med til begravelsen.

Her er de "pudslebrikker fra Andreas Heigers liv" som jeg fik samlet, tegnet og beskrevet i samarbejde med Andreas i årene 2014 til 2016.

Mange af fortællingerne har en humoristisk vinkel. Det skyldes både at jeg fandt Andreas meget morsom, men også at humoren var en slags mestringsstrategi for ham. Når han ikke kunne få brikkerne til at passe sammen og stod afmægtige i forhold til de opgaver han gerne ville løse, eller det han prøvede at forstå så kunne han i det mindste komme med en skæv vinkel, eller et underspillet finurligt indfald.

Mikkel Meinike Nielsen

Naturligvis

Naturligvis er Andreas født på skudedagen den 29 februar. Den dag som er helt uden for rammerne og som kun dukker op en gang hver fjerde år.

Ganske særligt fodtøj

Andreas har nogle ganske særlige støvler. Fint håndværk fra en bandagist. Støvlerne skal kompensere for en stor forskæld i benlængden imellem Andreas højre og venstre ben. Det er det venstre ben som er kortere, men ikke nok med at det er kort det er også meget stift i hofteleddet så Andreas for eksempel ikke kan bøje sig frem og snøre snørebåndet. Andreas har lidt at dette handicap lige siden han var barn så han har mange redskaber og teknikker for at kunne tage sko og strømper på. De fleste af disse redskaber har han lavet selv. "Vil du se hvordan jeg gør det?" spørger han en dag. Det vil jeg gerne. Normalt plejer jeg jo at hjælpe ham med støvlerne når jeg er der så jeg har endnu ikke set ham gøre det helt selv. Andreas sætter sig i stolen nede i stuen og jeg sætter mig på gulvet foran ham. Så begynder han at arbejde med sine hjemmelavede redskaber. Han trækker den ene støvle hen til sig og vipper foden ned i den. Så slår han på støvlen med kroge og får derved snørebåndet til at hoppe op på støvlen, hvor han kan få fat i det og så trækker han snørebåndet op til sig, hvor han kan binde dem og stramme dem så nogenlunde uden at kunne bøje sig særlig langt frem. Hele seancen tager nok 10 minutter.

Jeg tænker på at denne seance udføre Andreas stort set en gang hver dag alene sammen med alle de andre ting som skal gøres møjsommeligt. Det er på engang rørende og imponerende.

Hvordan skete det?

Men hvordan er det gået til? Er Andreas født med dette handicap eller er det opstået. Den historie har vi sammen forsøgt at afdække mange gange og her er hvad vi ind til videre har puslet os frem til. Skaden er ikke medfødt. Da Andreas var dreng, måske omkring 7 års alderen var han ude på isen på Damhussøen med en ven. Isen var tyk nok til at man kan færdes på den, men rundt omkring var der huller hvor fiskerne havde siddet og fisket.

Andreas vil demonstrere sit mod og sin styrke overfor vennen ved at springe over et sådan hul i isen, men han forregner sig og falder i stedet ned i det kolde vand. Han får kæmpet sig op igen, måske med vennens hjælp og han går for-frossen og forslået hele vejen hjem til familien hjem som ligger i nærheden af Damhussøen.

Her kommer så et af de endnu lidt uklare spørgsmål. Hvad har det med et ben der er stift og kortere end det andet ben at gøre?

Det er lidt uklart, men der må være sket noget med det ben. I hvert tilfælde beskrive Andreas et lang forløb efterfølgende hvor skaden langsom vokset.

Han fejlbehandles og er i lange perioder af sit liv indlagt på hospitalet. Han beskriver at han var under en bestemt læges behandling og at denne læge gjorde en masse fejl som var medvirkende til at det gik så galt. Det er hvad vi har puslet os frem til. Om det er det som virkeligt er foregået vil jeg ikke kunne sige med sikkerhed. Her ved Andreas pårørende nok mere.

Funktionalisme

Andreas hus er bygget efter funktionalistiske principper. Det skal være let og effektivt at bruge huset. For enden af stuen er der et trappe ned i kælderen hvor vaskemaskinen står inde i rummet til højre. Andreas tager de funktionalistiske principper meget bogstavelig. Alt snavsetøj kastes ned af trappen til kælderen hvorfra en eller anden hjemmehjælper givet vis på et eller andet tidspunkt vil samle det op og putte det i vaskemaskinen.

Religion?

"Religion" spørger jeg Andreas. "hvordan med religion?". Andreas svarer som sædvanligt ikke lige med det samme, han samler tanker og leder efter ordene og siger så: "Jeg har læst om det og sat mig ind i det. Både bibelen og nogle af de andre religioner og jeg må sige.. Jeg er ikke imponeret."

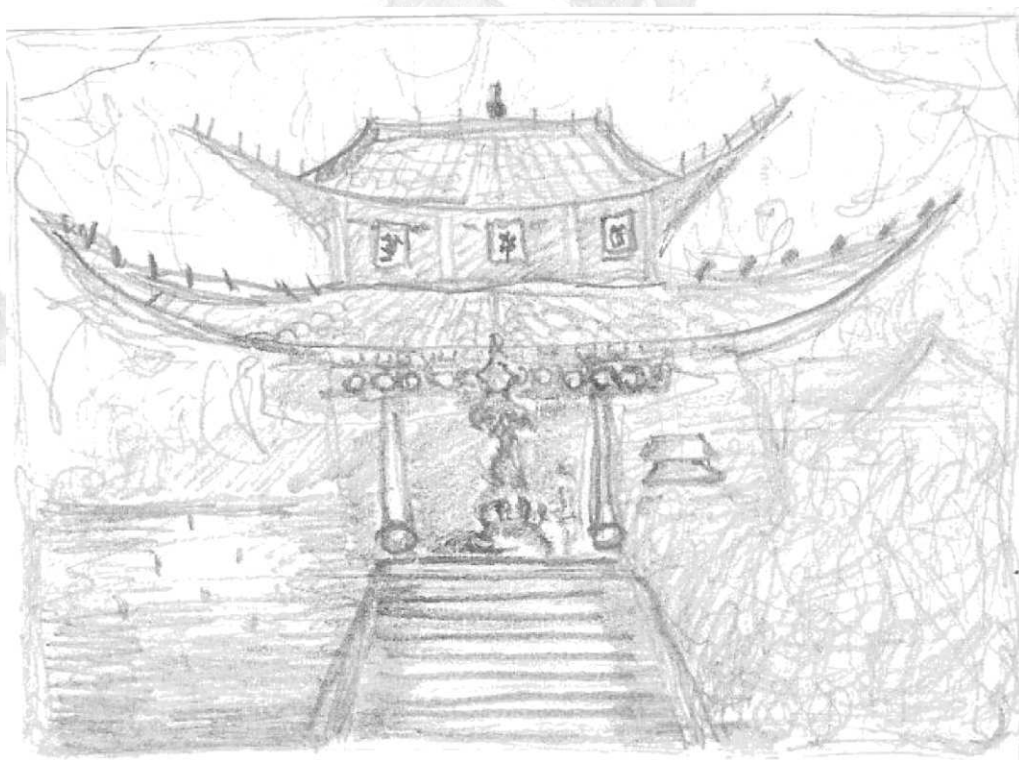
Jeg ler.

Han fortæller at han har været i kirken nogle gange og synes at det er en ganske imponerende iscenesættelse og at han godt kan forstå at folk kan være tiltrukket af det og at hvis nogen bliver lykkelige af det så skal de da have lov til det.

"Ja ja" tænker jeg. "Du kan ikke lide religion, men du er ret vild med kirker og templer".

Kina

Andreas er en berejst herre. I nogle dage taler han meget om en rejse til Kina.

Faktisk lader det til at der har været flere rejser til Kina. Min fornemmelse er at den rejse han referer til må have foregået for længe side, i 50'erne eller 60'erne. Han fortæller at de var en gruppe der tog af sted sammen og de havde fået stipendiat til rejsen. Det har nok været arkitekter på studietur. I hvert tilfælde fortæller Andreas at han opsøger et tempel som han gerne vil ind og se og helt ekseptionelt fik han en aftale om at kunne tage gruppen med ind og se det her tempel. Han vender stolt tilbage til gruppen og fortæller hvad han har fået stablet på benene. "... og så var der ikke nogen af dem som ville med og de blev tilmed sure på mig over at jeg havde arrangeret det. Nå, men så tog jeg alene derhen. Det var smadder interessant.". Jeg kan godt lide den historie. Den siger så meget om Andreas væsen. Han er jo nok taget der ned med et hold kommunistisk inspirerede arkitekter som skulle ned og studere kommunismens herligheder og så er det jo ikke populært at ville se gamle templer som repræsenterede dogmatisme og konservativisme.

Men Hr. Heiberg følger ikke nogen bog, hverken den borgerlige eller den kommunistiske. Han elsker de smukke templer og så går han der hen.

Tivoli

Andreas hjem er fyldt af billeder, postkort og breve som kan vække tanker og minder. Et julekort fra en vistnok Australsk ven leder mig på sporet af Tivoli. Andreas fortæller nemlig da jeg spørger til julekortet at det er en ven han har haft fra en tid hvor de arbejdede på Tivolis tegnestue sammen.

I gennem tiden for jeg flere tråde til Tivolis tegnestue og jeg får indtryk af at Andreas har haft en ret stor del af sin arkitektkarriere der. Tivoli bidrager yderligere til billedet jeg efterhånden er ved at danne mig Andreas.

Tivoli er udenfor ramme, uden- for hverdagen. Et sted hvor det eksotiske, smukke og eventyrlige kan udfolde sig. Det er også en bekræftelse af min gryende teori om, at nok er Andreas far funktionalist, men Andreas selv er mere eventyrer og poet end han er funktionalist.

Et lysthus i vandet

Det her er en sjov lille historie. Andreas fortalte at han under krigen sammen med faren og nogle venner måtte gå i eksil i Norge, fordi de var kommunister og var del af modstandsbevægelsen.

Andreas fortæller at det via nogle kontakter lykkedes at finde en plads hvor han sammen med et par venner som ligesom ham selv var unge aspirrende arkitektstuderende fik lov at sidde og løse rigtige tegneopgaver. Deres arbejdsplads var et lille lysthus som stod lidt ude i vandet i tilknytning til en villa som havde have helt ned til vandkanten. Jeg blev så inspireret af den historie og forstillede mig de unge arkitek-
tasparenter i skjorter og vige bukser, pibe- og siguret rygende og ivrigt optagede af samtaler og ideer til langt ud på aftenen og nat-
ten. Altsammen i det fine lille lysthus på vandet. Derfor gik jeg straks i gang med at tegne lysthuset på vandet. Det sjove er at Andreas aldrig siden har kunnet huske den historie. Jeg har vist ham tegningen og spurgt ham om det lignede. Jeg har genfortalt historien flere gange og hver gang har han bare kikket undrende på mig og sagt, at det kunne han overhovedet ikke huske noget om.

En god rødvin?

Andreas kan godt lide at rigtig svine et eller andet til som han har set sig gal på. Ofte føler jeg at det måske i virkeligheden ikke stikker så dybt. Det er mere glæden ved at svine til. Jeg har lavet en leg med Andreas om at vi skal anmelde vine. Jeg bestiller nogle vine igennem indkøbsordningen og så åbner vi dem og Andreas smager på dem og jeg spørger ham så ud og skriver ned hvad han synes. Jeg har købt en forholdsvis dyr fransk rødvin. Første gang han smager den er han positiv, men næste dag har han set sig vred på den. "Den der vin den er virkelig ikke god.. sådan en oplæst vinproducent osv osv".

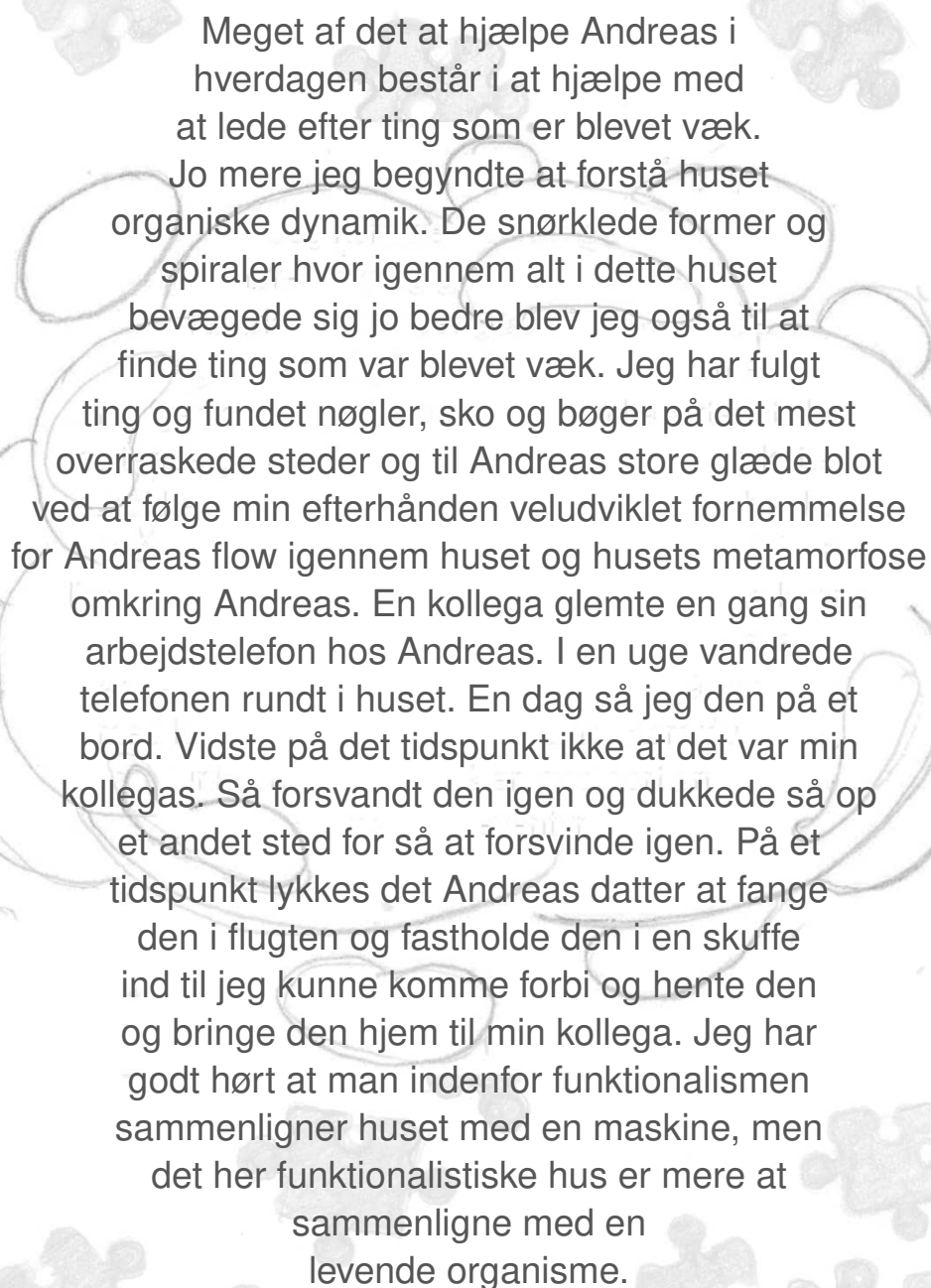
Han sætter sig med flasken og læser beskrivelsen af vinen samtidig med at han fnysende kommentere på hver af de forblommede sætninger han læser.. "det rene løgn" eller "ja den er go med dem". Jeg smiler stort af hans ordsvada, men hans afsluttende ord får mig til at le højt. Han læser på etiketten "Chateau", altså det franske ord for slot, som jo står på mange franske vine. "Chateau" fnyser han "... En hver kan da se, at det er et fængsel".

Metamorf

Andreas hus er en metamorfose.
Intet ligger fast. Indhold i skuffer
vandre fra skuffe til skuffe. Bøger vandre
fra køkken til stue til soveværelse selv
billederne på vågen udskiftes løbende.

Motoren i vandringen er Andreas. Han lægger ikke
tingen der hvor han tog dem. Hverken når han rydder
ud eller rydder op. Samtidig er der skiftende
hjemmehjælpere som prøver på hver deres måde at
skabe orden og så er der datteren som har en
glimrende sans for at skabe orden i Andreas hjem,
men som bare i sagens natur skaber en anden orden
end den som Andreas og hjemmehjælperne i hverdagen
har flyttet og ledt sig frem til. Samtidig er hun
kunstner og ansvarlig for mange af de billeder
som hænger på Andreas vægge. Det hænder at hun
tager et billede ned, fordi det skal indgå i
en udstilling et sted eller at hun flytter
lidt rundt på billederne fordi hun synes
der trænger til lidt forandring.

The page features a decorative border of puzzle pieces. A large, faint thought bubble graphic is centered behind the text. The text is as follows:

Meget af det at hjælpe Andreas i hverdagen består i at hjælpe med at lede efter ting som er blevet væk. Jo mere jeg begyndte at forstå husets organiske dynamik. De snørklede former og spiraler hvor igennem alt i dette hus bevægede sig jo bedre blev jeg også til at finde ting som var blevet væk. Jeg har fulgt ting og fundet nøgler, sko og bøger på det mest overraskede steder og til Andreas store glæde blot ved at følge min efterhånden veludviklet fornemmelse for Andreas flow igennem huset og husets metamorfose omkring Andreas. En kollega glemte en gang sin arbejdstelefon hos Andreas. I en uge vandrede telefonen rundt i huset. En dag så jeg den på et bord. Vidste på det tidspunkt ikke at det var min kollegas. Så forsvandt den igen og dukkede så op et andet sted for så at forsvinde igen. På et tidspunkt lykkes det Andreas datter at fange den i flugten og fastholde den i en skuffe ind til jeg kunne komme forbi og hente den og bringe den hjem til min kollega. Jeg har godt hørt at man indenfor funktionalismen sammenligner huset med en maskine, men det her funktionalistiske hus er mere at sammenligne med en levende organisme.

The page is framed by a rounded rectangle. Inside, there are several faint puzzle pieces scattered around the text. A large, hand-drawn scribble in the center contains the text. The puzzle pieces are located at the top, bottom, and sides of the page.

En gammel shaman

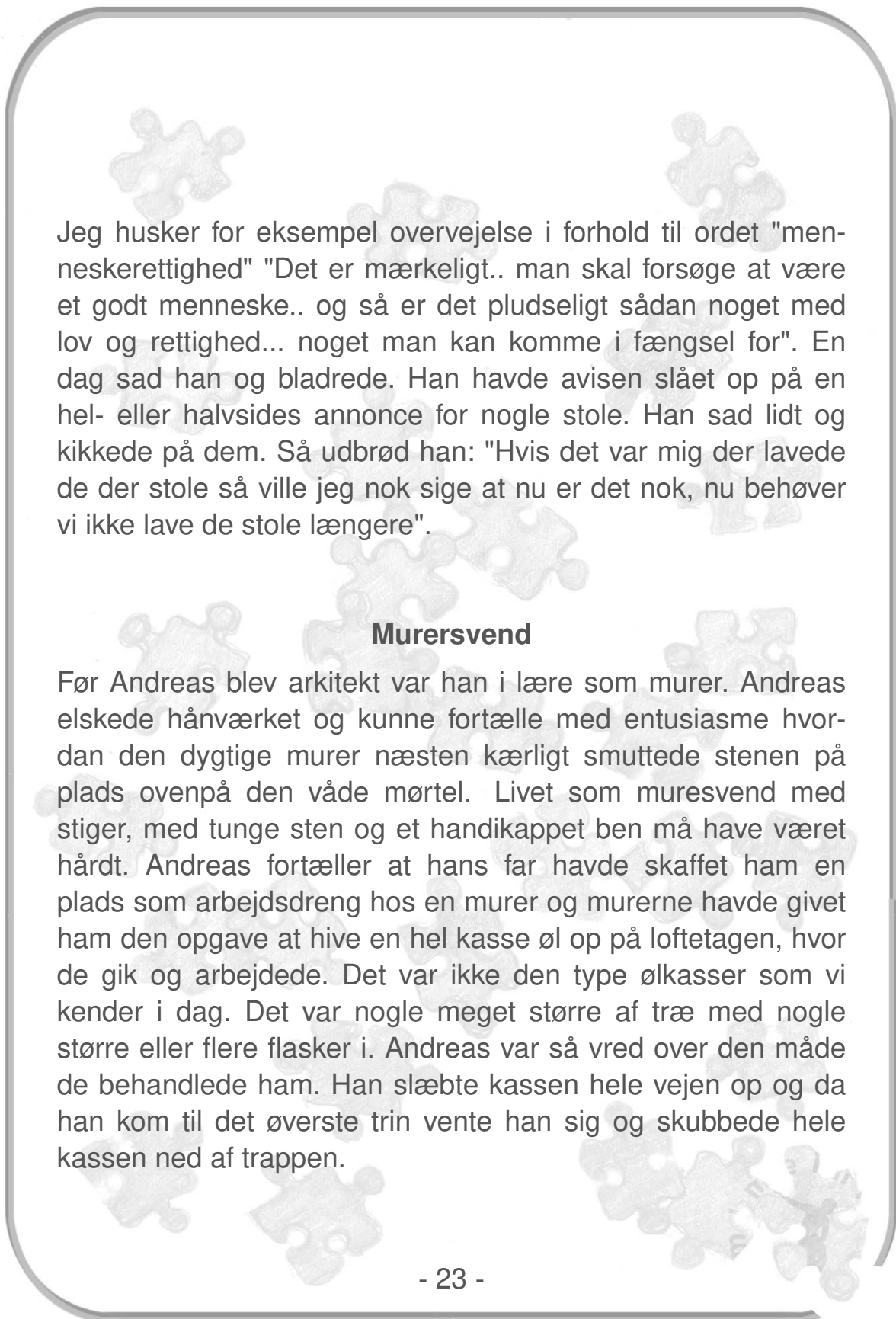
Jeg kommer ind uden at Andreas hører mig og går ud i køkkenet.

Fra køkkenet er der glas så man kan se ned i stuen. Andreas går rundt der nede. Han er i morgenkåbe og går rundt med sin karakteristiske haltende gang. Han snakker med sig selv og katten. Brokker sig, skælder ud, men altså på den her lidt hyggelige måde, hvor han ikke er rigtig vred. Han ligner en gammel troldmand. En shaman. Han kunne være ved at tilberedt en magisk mikstur eller anden troldmandsgerning imens han går og taler med katten. Andreas er en sjov blanding. Kommunisme, funktionalisme og så en god portion ren magi og eventyr.

Information

Noget af det bedste var når Andreas læste op af Information. Andreas hold Information og fik avisen ind af døren hver dag. Aviserne lå ofte fremme fra et par dag så om det var dagens avis eller en lidt ældre han fik fat i var ikke til at vide og det gjorde heller ikke så meget. Andreas måde at læse avisen på bestod primært af at læse overskrifter og så associere ud fra overskrifterne. Det kunne også ske han læste lidt af teksten. Ofte læste han stykket en gang og så kort efter det samme stykke en gang til som om han aldrig havde læst det før. Associationerne var ofte overraskende til tider nærmest poetiske.

Jeg husker for eksempel overvejelse i forhold til ordet "menneskerettighed" "Det er mærkeligt.. man skal forsøge at være et godt menneske.. og så er det pludseligt sådan noget med lov og rettighed... noget man kan komme i fængsel for". En dag sad han og bladrede. Han havde avisen slået op på en hel- eller halvsides annonce for nogle stole. Han sad lidt og kikkede på dem. Så udbrød han: "Hvis det var mig der lavede de der stole så ville jeg nok sige at nu er det nok, nu behøver vi ikke lave de stole længere".

Murersvend

Før Andreas blev arkitekt var han i lære som murer. Andreas elskede håndværket og kunne fortælle med entusiasme hvordan den dygtige murer næsten kærligt smuttede stenen på plads ovenpå den våde mørtel. Livet som murersvend med stiger, med tunge sten og et handikappet ben må have været hårdt. Andreas fortæller at hans far havde skaffet ham en plads som arbejdsdreng hos en murer og murerne havde givet ham den opgave at hive en hel kasse øl op på loftetagen, hvor de gik og arbejdede. Det var ikke den type ølkasser som vi kender i dag. Det var nogle meget større af træ med nogle større eller flere flasker i. Andreas var så vred over den måde de behandlede ham. Han slæbte kassen hele vejen op og da han kom til det øverste trin ventte han sig og skubbede hele kassen ned af trappen.

Nogle øller hoppede hele ned af trinene imens andre gik i stykker. Det var vidst enden på den ansættelse som kun varede en dag og det var vidst godt det samme for det virkede da ikke som noget godt arbejdsforhold.

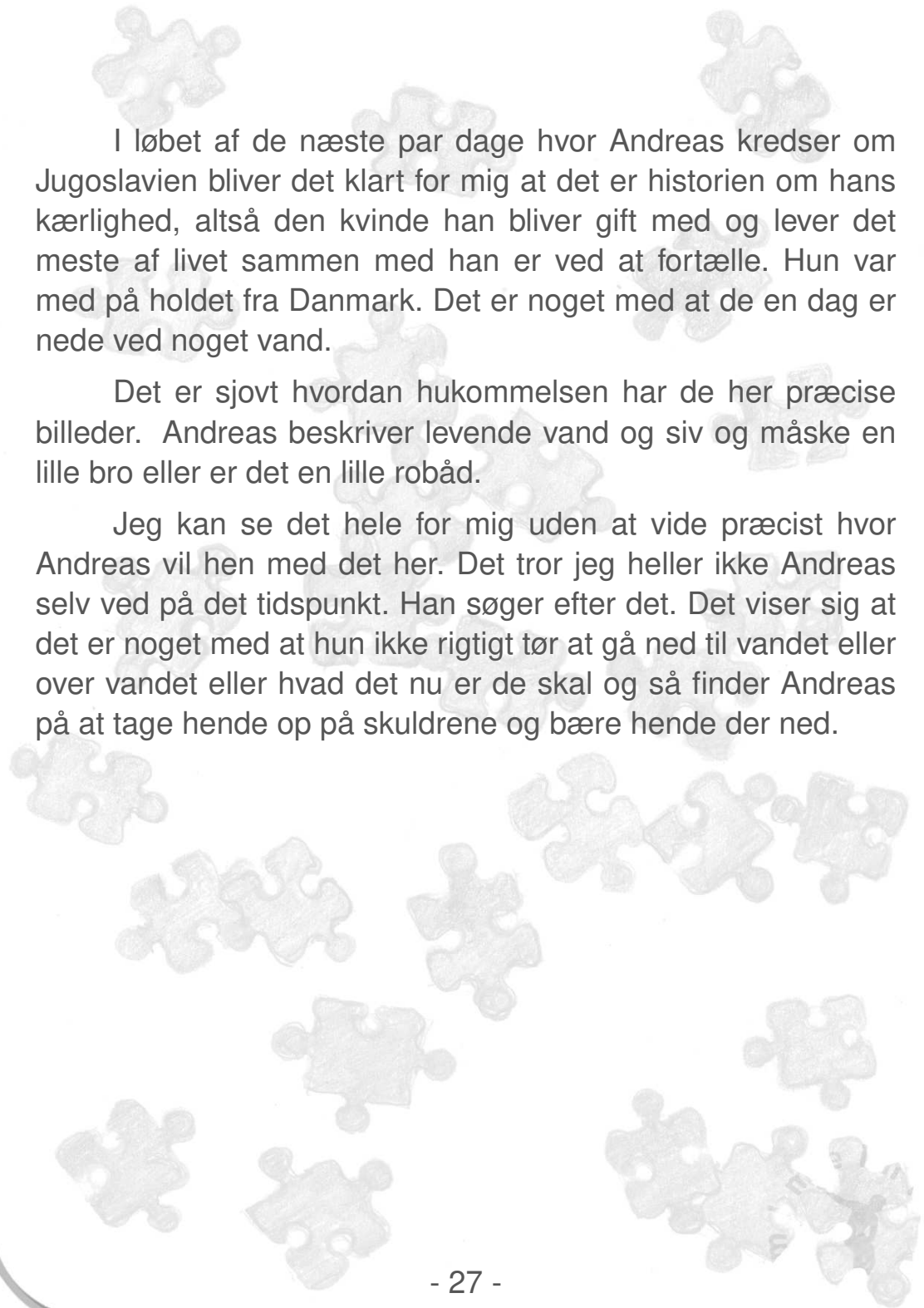

Jugoslavien og Kærligheden

Det var som om Andreas levede i temaer. I flere dage var han på sporet af noget bestemt. Det kunne være hans bror som han kredsede om eller det kunne være en rejse. Ofte blev temaet sat af en bog han havde liggende fremme, eller en fjernsynsudsendelse han havde set om aftenen eller en drøm han havde haft om natten. I disse dage havde jeg indtryk af at der var nogle historier han gerne ville fortælle mig. Jeg har indtryk af at det var vigtigt for ham at fortælle mig det. Som om han et eller andet sted forstod at vi uden at have talt om det var gået i gang med at afsøge hans livs centrale historier og omdrejningspunkter og at historien her i den sammenhæng er vigtig. Han fortæller at han efter krigen meldte sig til at tage til Jugoslavien og hjælpe med at bygge jernbane.

Han beskriver arbejdet og en stor vold som skinnerne anlægges ovenpå. Jeg prøver at lave en tegning af dette som kan hjælpe hans hukommelse lidt på vej. Han er glad for den tegning og siger "Ja sådan cirka så det ud".

I løbet af de næste par dage hvor Andreas kredser om Jugoslavien bliver det klart for mig at det er historien om hans kærlighed, altså den kvinde han bliver gift med og lever det meste af livet sammen med han er ved at fortælle. Hun var med på holdet fra Danmark. Det er noget med at de en dag er nede ved noget vand.

Det er sjovt hvordan hukommelsen har de her præcise billeder. Andreas beskriver levende vand og siv og måske en lille bro eller er det en lille robåd.

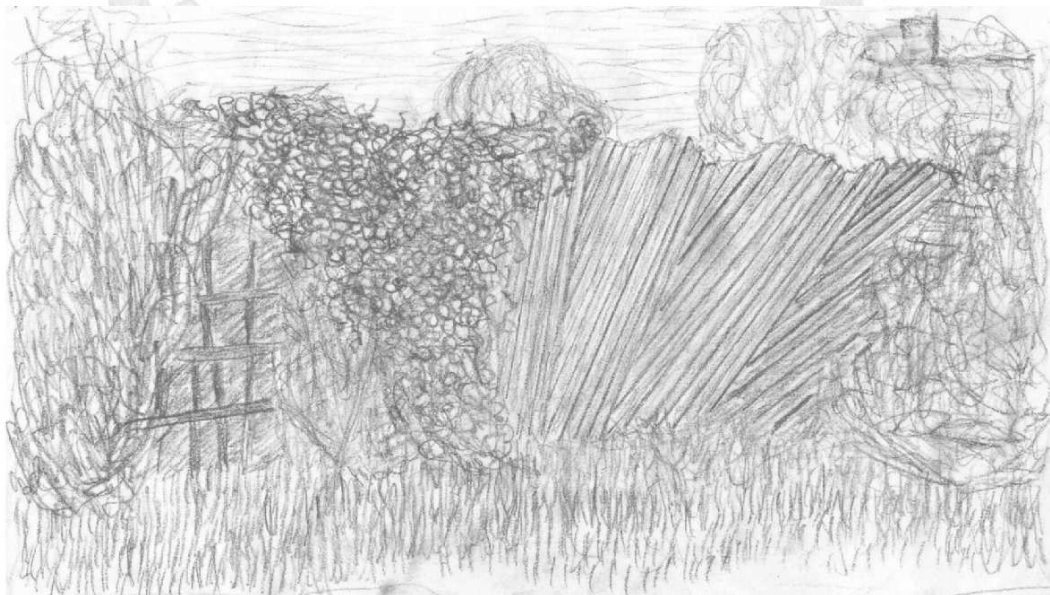
Jeg kan se det hele for mig uden at vide præcist hvor Andreas vil hen med det her. Det tror jeg heller ikke Andreas selv ved på det tidspunkt. Han søger efter det. Det viser sig at det er noget med at hun ikke rigtigt tør at gå ned til vandet eller over vandet eller hvad det nu er de skal og så finder Andreas på at tage hende op på skuldrene og bære hende der ned.

Det er nok sådan at han har fået brudt isen imellem dem og skabt en mere direkte kontakt. Det er nok derfor historien er vigtig ud over at det da i sig selv er en sjov historie.

En ganske særlig søndag

Det er en weekendvagt. Som elev i hjemmeplejen har jeg nogle weekendvagter, men netop fordi jeg er elev har jeg ikke så mange borgere jeg skal besøge som jeg ville have haft hvis jeg havde været normal ansat. Denne søndag er det gået sådan at jeg har masser af tid så da Andreas om eftermiddagen spørger mig om jeg vil med ud at se haven kan jeg med god samvittighed sige 'ja tak'. Det er en smuk sensommerdag med sol og lune i luften. Haven er temmelig tilgroet. Da Andreas humper ud i den vakler han et øjeblik så meget at jeg spørger mig selv om det nu også er forsvarligt med den have-tur. Jeg slår tanken hen for hvad kan jeg egentligt gøre. Andreas gør hvad der passer ham og han går jo alligevel tit rundt i haven alene når jeg ikke er der. En busk i haven har fået lov at vokse sig stor så den spærre for udsynet over hele haven. Først når vi via en lille sti er kommet forbi busken får jeg et overblik over haven. Da først haven folder sig ud for mit blik følges det af en begejstret boblen i mig. Der er så mange finurlige detaljer og en dufter af eventyr. Det første som fanger min opmærksomhed er hegnet ind til nabogrunden til venstre for hvor jeg står. Det er lavet af brædder og det er vel to en halv meter højt. Brædderne er grønne af mos og lav, men det som fascinerer mig er måden hvorpå disse breder er samlet. Brædderne er sat sammen på en sådan måde at de gradvist skråner mere og mere ned af imod vandret, som en vifte kan man måske sige. Jeg tog min mobiltelefon og tog et billede af hegnet. Det er det billede jeg har brugt som forlag for tegningen her under.

På min højre side stod et lille drivhus også det var forunderligt og overraskende for det var nemlig fuldstændig overbegroet af noget så eksotisk som vindruer. Små støvet lysegrønne druer som smager sødt og krydret. De havde vist oprindeligt vokset inde i drivhuset, men nu havde du fundet vej ud på drivhusets yderside igennem sprækker og mellemrum i og drueklaser lå nu talrige hen over hele drivhusets tag samtidig med at drivhuset indvendig også var fyldt med de fine små druer. Det næste jeg for øje på er et udhus i havens bageste højre hjørne. Huset ligner noget som kunne være taget ud af et norsk bjerglandskab. Et miniature bondehus eller lignende. Andreas vil vise mig huset indvendigt. Døren er sådan en som ville være på et rigtig norsk bondehus.

Sådan en i to dele hvor dørens øverste halvdel kan åbnes uden man behøver åbne den nederste. Huset viser sig at være indrettet som et værksted. Andreas viser stolt alt værktøjet frem. Det meste af det hænger på nogle hvidmalede plader på væggen.

Der er tegnet med sorte streger uden om hvert enkelt stykke værktøj og neden under er skrevet navn. Sav, hammer, knibtang etc. så man kan hænge det på sin rette plads når man er færdig med at bruge det. Nederst på tavlen, men stadig i blandt det andet værktøj hænger noget som får mig til at le. Noget der efter alt at dømme må være et ægte stenalderredskab. En slags kniv eller et skraberedskab. Stenalderredskabet har sine egen plads på to søm og uden om det er der som ved alle de andre redskaber tegnet med sort streg. Under det står der: "Stenalder".

Da jeg efter dette besøg hos Andreas tumler ud på gaden har jeg det som om jeg har været langt væk i en anden verden.

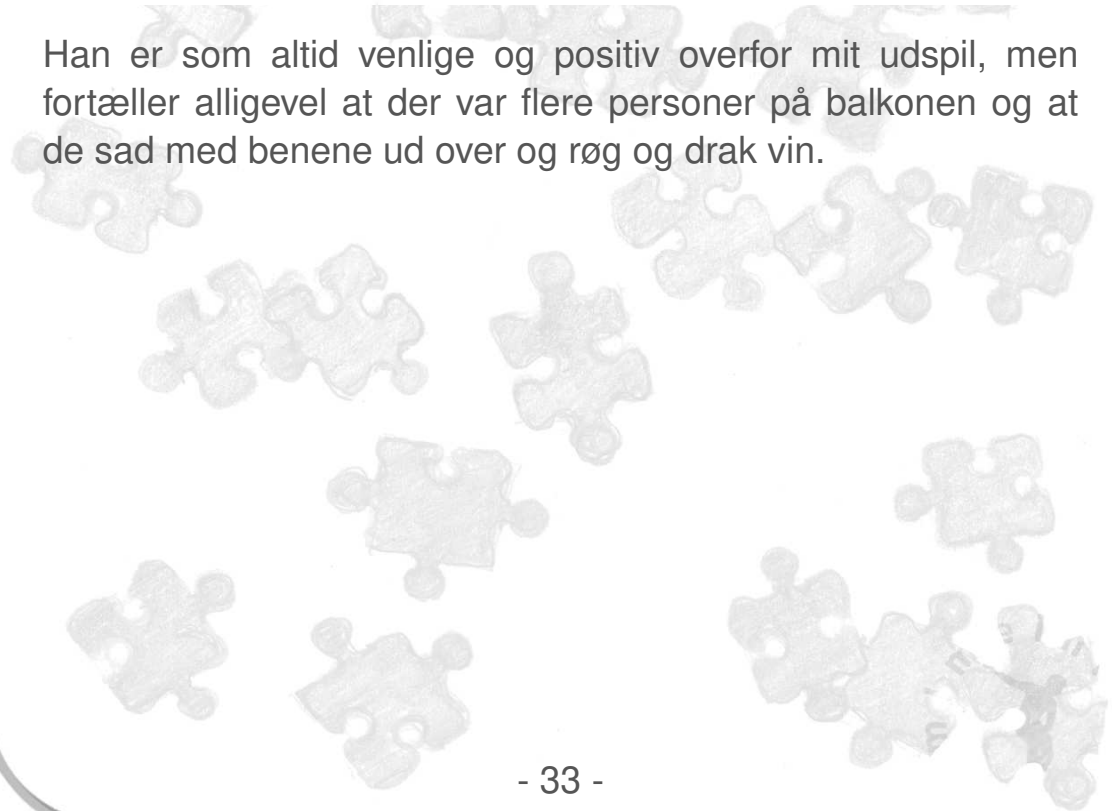
Balkonen

Der findes en film på nettet om et af de huse Andreas far har bygget. Et hus som Andreas selv har boet i da han var barn. Jeg har vist videoen til Andreas på min tablet. Ja det er jo nok ikke første gang han ser den og jeg har selv vist ham den ind til flere gange, men det kan han ikke huske og han er lige overrasket hver gang over at der er lavet sådan en film. Nå men efter vi har set den første gang kommer Andreas i tanke om et billede. Det er et avisbillede. Andreas far hørte til blandt datidens kulturelle elite og der kom alle mulige kulturpinger til selskab hos dem. Billedet er et fotografi som en frisk nyhedsfotograf har snuppet af nogle af tidens pinger siddende med benene ud over altanen på hus. Andreas er en ivrig udklipssamler og har adskillige bøger med fotos og udklip.

Han kikker efter om han skulle have det billede, men han kan ikke finde det. Jeg giver mig så i kaste med at tegne det. Jeg kan jo se på videoen hvordan huset og altanen ser ud. Jeg laver først et billede og viser Andreas det.

Han er som altid venlige og positiv overfor mit udspil, men fortæller alligevel at der var flere personer på balkonen og at de sad med benene ud over og røg og drak vin.

Så må jeg på den en gang til og tegne mange flere mennesker på. "Ja, nu ligner det mere siger han". Han er nu stadig ikke helt tilfreds kan jeg høre.

Sydfrankrig

I disse dage kredser Andreas omkring Sydfrankrig. Jeg tror det skyldes en bog han har fundet frem som handler om det område. Han taler i hvert tilfælde om en bog som han er i gang med at læse og hvordan det minder ham om hans barndom hvor de havde noget familie som ejede en gård eller lignende i Sydfrankrig. Han fortæller at han ofte var der nede om sommeren. Så kommer han i tænke om en historie hvor han bare er en dreng og hvor de er på vej der ned i tog. Enten må det være i det tidlige forår eller også oppe i bjergene hvor det er koldt. I hvert tilfælde fortæller han at toget stopper i en lille stationsby i bjerglandskabt og passagerene kunne gå ud og strække benene. Alt i den lille by var denne morgen på grund af frost, sikkert i kombination med nogle andre klimatiske forhold dækket af et lag rimfrost så hele stationen området fremstod som var det et hvidt sukkerlandskab. Jeg er lidt i tvivl om det er Andreas selv eller en anden dreng som tror at det er sukker og derfor slikker på en lygtepæl med det resultat at tungen sider fast på lygtepælene på grund af frosten.

I samme nu fløjter toget for at kalde passagererne tilbage og lægge an til afgang. Forældre opdager den stakkels dreng som sidder fast til lygtepælen med tungen og der opstår panik en stund ind til det lykkes at få drengen fri og komme ind i toget inden det når et køre. Så kan rejsen fortsætte imod destinationen i Sydfrankrig.

Exit

Som jeg sidder her og samler, tegner og redigerer kommer jeg i tanke om flere oplevelser og historier. Mange flere. Dette er virkelig kun en lille del af alle de fortællinger, tanker og overvejelser vi har delt. Den 24 februar 2016 hen af aften beslutter jeg at slå et smut forbi Andreas og se til ham. Det var noget tid siden jeg havde set ham. Det havde været svært at besøge ham da han havde været sengeliggende og døren havde været låst. Det var den også denne gang. Der så også anderledes ud. Der var blevet ryddet op og ordnet og lyset i huset var slukket. Jeg fik en fornemmelse af at Andreas nok ikke var der mere.

Jeg skrev en mail til hans datter og hun skrev tilbage at han havde været indlagt og var død på hospitalet lørdagen forinden altså den 20 februar. Hun skrev at jeg var inviteret til begravelse og efterfølgende samling i huset et par dage senere. Den kom jeg til. Det blev en lys og venlig sammenkomst med mange interessante menneskemøder og samtaler.

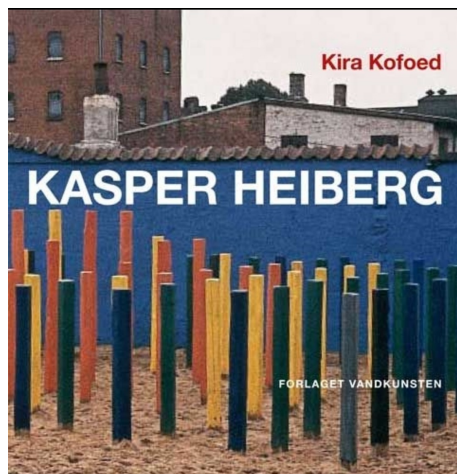
Appendix

Vedrørende Balkon historien. Jeg fandt faktisk et par år efter et billede som kunne være det Andreas taler om. Jeg er faktisk så godt som sikker på at det er det han taler om, men samtidig at der nok også er blevet blandet forskellige ting ind i erindringer om billedet. Han talte om øller og folk som røg og kendte mennesker fra kultureliten. Det er der ikke på det her billede, men der er folk som sidder med benene ud over balkonen.

Som jeg har nævnt findes der meget materiale om Heiberg-familien og om mange af de kendte medlemmer af den. Der findes en bog om huset i Virum. Der er lavet en udsendelse på DR som fortæller om huset. Dele af denne udsendelse ligger på Youtube (rebrand.ly/ehhus). Så har TV2 også lavet en udsendelse om Edvard Heiberg i en udsendelsesrække som hedder arkitekternes huse. Denne udsendelse kommer også omkring huset i Vanløse hvor Andreas boede. Der ligger et 13 minutter langt uddrag fra denne udsendelse på tv2kosmopol.dk

Endelig vil jeg anbefale en meget fin og rigt illustreret bog som Andreas har været aktivt medvirkende til at skabe. Bogen handler om Andreas bror Kasper Heiberg, som døde i en ung alder. Den hedder Kasper Heiberg og er skrevet af Kira Kofoed.

Vedrørende Johanne Luise Heiberg (1812 - 1890). Jeg rejser i forordet spørgsmålet om Andreas er i familie med den folkekære skuespillerinde fra attenhundredetallet Johanne Luise Heiberg. Svaret er at der er blodbånd imellem Andreas og Johannes ægtefælde Johan Ludvig Heiberg (1791 - 1860) Der er således et familiebånd imellem Johanne og Andreas, men ikke et direkte blodbånd.

